

REFLEXIONS

Avui m'he llevat amb ganes d'escriure, de posar al descobert uns pensaments que flueixen dins meu. No estic trist, simplement és segellar la realitat. I és que no hi ha sentiment més dur que sentir-se apagat, vivint el dia a dia sense cap al·licient que ajudi a minimitzar una rutina avorrida i ensopida. Uns sentiments propis que, de ben segur, poden afectar a la immensa majoria de mortals. Qui ho negui, s'està enganyant a si mateix. Dia rere dia fent costat a una monotonia que m'acompanya des de que surt el sol fins que s'amaga, només trencada de tant en tant per petits moments que intenten obrir una escletxa de llum entre la immensa foscor. Petites guspises d'il·l·lusió que s'encenen momentàniament i que demostren que encara hi ha algunes coses per les que cal lluitar. Una minsa felicitat encoberta que, si més no, ajuda a tirar endavant, a fer petites passes i giravolts per tal de subsistir enmig d'una ventada que sacseja de costat a costat la pròpia personalitat i la pròpia moral. Viure així no és fàcil. La vida dona moltes voltes, ziga-zagues cícliques que afirmen una vegada més la nostra fragilitat humana. Som febles, encara que sovint volem demostrar-nos a nosaltres mateixos que disposem d'una força interior capaç de vèncer sense gaire esforç qualsevol contratemps o adversitat, per més gran que sigui. Res més lluny de la realitat. Malauradament –i la vida ens ho demostra– que hem nascut per patir, per anar esquivant dia a dia els problemes propis de la nostra existència terrenal. Però això costa, no és gratuït. Hem de pagar diàriament un peatge per tal d'anar eixamplant i adreçant un camí ple de corbes i desnivells. Un trajecte vital que té un final. Una última parada on tothom baixa. Però cal arribar-hi almenys havent intentat superar aquestes pròpies adversitats i saber gaudir d'aquests moments d'enteresa que apaivaguen la nostra difícil existència.

Diari de Girona, 24 d'agost de 2012